

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

18 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători - Timofti Vladimir, Toma Nadejda

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocații Bargan Iurie, Negura Ion și Babără Marian în numele inculpatului Yavuz Rahmi, prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 18 ianuarie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2017, în cauza penală privindu-l pe

Yavuz Rahmi Xxxxx, născut la xxxxx, originar din xxxx, or. xxxx, domiciliat în mun. xxxx, str. xxxxx;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 07.04.2016 – 18.01.2017 (prima instanță);
2. 17.02.2017 – 11.05.2017 (instanța de apel);
3. 27.07.2017 – 18.10.2017 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursurilor ordinare în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorie Chișinău, sediul Ciocana din 18 ianuarie 2017, Yavuz Rahmi a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art 190 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 4 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că inculpatul Yavuz Rahmi, activând în funcția de director al SRL „Akustik Construction”, având intenția dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, abuzând de încrederea acordată, în perioada de la 25 iunie 2015 până la 01 iulie 2015, a primit de la SRL „Bahor- Lux” materiale de construcție în sumă de 178474 lei. Fiind administrator al SRL „Akustik Construction”, Yavuz Rahmi urmărind satisfacerea interesului său personal și material, acționând cu intenție directă, știind cu certitudine că are o obligație financiară neexecutată față de SRL „Mocan Com” a cesionat acesteia în contul

executării datoriei existente, executarea lucrării de fațadă a imobilului de pe str. Mihail Sadoveanu 24/6 din mun. Chișinău, contractată cu „MNK Construction” SRL și materialele de construcție primite de la SRL „Bahor-Lux”. Pretinzând față de SRL „Bahor-Lux” că intenționează să achite pentru materialele de construcție procurate, Yavuz Rahmi a cauzat părții vătămate o daună considerabilă în proporții deosebit de mari.

Acțiunile inculpatului Yavuz Rahmi au fost calificate de prima instanță în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, conform indicilor calificativi – escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșite în proporții mari.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Bargan Iurie în numele inculpatului Yavuz Rahmi, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, invocând în motivare că:

- sentința de condamnare este neîntemeiată;

- din conținutul contractului de vânzare-cumpărare nr. 99 din 25.06.2016 și a contractului de fidejusiune din 25.06.2016 rezultă că între cele două entități economice și anume SRL „Bahor-Lux” și SRL „Akustik Construction”, a fost stabilit un raport juridico-obligațional bilateral, cu toate elementele distinctive și anume părțile, conținutul și obiectul:

- prima instanța urma să determine și motiveze în modul corespunzător, dacă în acest caz inculpatul Yavuz Rahmi, în calitatea sa de persoană fizică a fost parte a acestui raport juridico-obligațional ce rezultă din contractul de vânzare-cumpărare nominalizat. Părți semnatare a contractului de vânzare - cumpărare și prin urmare subiecți ai raportului juridic stabilit sunt două persoane juridice, a căror formă organizatorico - juridică este Societate cu răspundere limitată. Administratorul societății cu răspundere limitată nu poate răspunde pentru neonorarea obligațiilor ce au fost asumate de către societate în raport cu alți subiecți de drept. În speță inculpatul Yavuz Rahmi, fiind administrator al întreprinderii SRL „Akustik Construction”, în cadrul apariției și derulării raportului juridico - obligațional legat de achiziționarea materialelor de construcții, a acționat din numele și în interesele acestei entități economice. Partea acuzării pe parcursul urmăririi penale, precum și nici în cadrul cercetării judecătorești nu a asigurat administrarea a cărorva probe ce ar dovedi că inculpatul Yavuz Rahmi a acționat în acest caz în interesul său personal și anume urmărind intenționat scopul de a sustrage bunurile respective;

- acuzarea nu a probat un element important și anume că inculpatul, la momentul semnării tranzacției de vânzare - cumpărare a avut intenția de a însuși bunurile și a nu întoarce părții vătămate SRL „Bahor-Lux” sumele respective, adică

contravaloarea bunurilor recepționate de către întreprinderea administrată de către acesta - SRL „Akustik Construction”;

- administratorul Yavuz Rahmi, în calitate de fidejutor nu a achiziționat careva materiale de construcție de la SRL „Bahor-Lux”, aceste materiale de construcție au fost achiziționate de către SRL „Akustik Construction”, în numele și interesele căreia a acționat administratorul, inculpatul Yavuz Rahmi, și care la rândul său în calitate de fidejutor a garantat achitarea solidară a valorii acestora. Deși a stabilit prin sentință că obiectul material al componentei de infracțiune incriminate inculpatului Yavuz Rahmi reprezintă materialele de construcții, prima instanță a omis a statua că bunurile materiale, niciodată nu au intrat în posesia inculpatului;

- prima instanță greșit a constatat că fapta prejudiciabilă comisă de către inculpatul Yavuz Rahmi se caracterizează prin intenție directă față de urmarea prejudiciabilă, în lipsa unui suport probatoriu corespunzător, deoarece asemenea aspecte nu rezultă din conținutul declarațiilor reprezentantului părții vătămate SRL „Bahor-Lux” - Nogai Veaceslav, a martorului Gribinicenco Vladimir, precum și celorlalte probe administrate;

- prima instanță a expus doar, dar nu a analizat corespunzător și obiectiv declarațiile reprezentantului victimei SRL „Bahor-Lux”, Nogai Veaceslav și a martorului Gribinicenco Vladimir;

- prima instanță greșit a notat în sentința atacată că, deși a avut rulaj în conturile bancare în perioada respectivă, inculpatul nu a dispus achitarea sumei datorate, achiziționând la data de 16.07.2015 un automobil de model BMW 535 de la BT Leasing MD SRL, în valoare de 414 207 lei. Or, potrivit contractului de leasing financiar nr. 1184LMD/2015, părți contractante sunt ICS BT Leasing MD SRL în calitate de locator și SRL „Akustik Construction” în calitate de locatar, dar nu inculpatul Yavuz Rahmi;

- în cazul în care se relua cercetarea judecătorească, urma a fi stabilit prin proba prezentată de către apărare că la data de 18.01.2017, de către un reprezentant împuternicit al companiei SRL „Akustik Construction”, cu scopul de a fi stinsă datoria existentă a fost achitată suma de 42332 lei, plată ce a fost acceptată de către SRL „Bahor-Lux”.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2017, a fost respins apelul declarat ca nefondat, fiind menținută sentința primei instanțe fără modificări.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță a stabilit corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

În acest sens, instanța de apel a menționat că aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, instanța de apel a reținut că vinovăția inculpatului Yavuz Rahmi în comiterea infracțiunii imputate a fost confirmată prin următoarele probe analizate și apreciate de instanța de apel prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, cum ar fi:

- declarațiile reprezentantului părții vătămate, Nogai Veaceslav;
- declarațiile martorului Gribinicenco Vladimir;
- copia procesului verbal de ridicare din 02.10.2015, prin care s-au ridicat de la Nogai Dan, domiciliat în mun. Chișinău, str. A. Doga, 28/5 ap. 6, copia contractului de vânzare-cumpărare nr. 99 din 25 iunie 2015 pe 4 file, copia facturilor fiscale: nr. JV 1947801 din 25.06.2015; nr. JV 1947760 din 26.06.2015; nr. JV 1947803 din 26.06.2015; nr. 1947816 din 27.06.2015; nr. 1947920 din 01.07.2015; copia actului de verificare reciprocă și somația din 13.08.2015 (f.d. 45 - 56, vol. I);
- procesul-verbal de examinare a documentelor din 02.10.2015 (f.d. 57, vol. I);
- ordonanța de recunoaștere și anexare a documentelor din 02.10.2015 (f.d. 58, vol. I);
- procesul-verbal de ridicare din 22.10.2015 a rulajului din conturile SRL „Akustik Construction” deschise la Mobiasbanca Groupe Societe generale, filiala Nr. 9 Centru (f.d. 63, vol. I);
- procesul-verbal de examinare a documentelor din 22.10.2015 (f.d. 77, vol. I);
- ordonanța de recunoaștere și anexare a documentelor din 22.10.2015 (f.d. 78, vol. I);
- ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 07.12.2015, prin care s-au ridicat mesajele de la Gribinicenco Vladimir (f.d. 126-128, vol. I);
- procesul-verbal de examinare a obiectului din 07.12.2015, prin care s-au examinat discuțiile petrecute între inculpatul Yavuz Rahmi și martorul Gribinicenco Vladimir, din care rezultă că inculpatul expune diverse promisiuni că va achita datoria, și anume *„Miercuri fac transfer jumătate din sumă aproximativ și restul după data de 10 iulie”*, invocând că este stresat de sunetele reprezentantului SRL „Bahor-Lux”, și anume *„Domnu Vladimir nu mă stresați atâta vreau să îmi fac treburile cu capu liniștit, eu când fac transferul vă sun”*, dar și expune amenințări cu următorul conținut *„Dacă nu mai așteptați încă și săptămîna asta, faceți tot ce*

trebuie dar o să fie mai grav situațiile. Așa că mai bine așteptați și săptămâna asta că eu am vorbit cu Artur că săptămâna asta o să rezolv tot” (f.d. 127-128, vol. I).

La fel, instanța de apel verificând argumentele invocate în apel a concluzionat că acestea sunt nefondate, fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Totodată, instanța de apel a considerat că declarațiile inculpatului Yavuz Rahmi precum că dânsul nu a comis fapta infracțională imputată, nu a avut intenția de a înșela partea vătămată, dar întreprinderea pe care o administrează nu a avut posibilitate de a achita suma pentru bunurile livrate, nu corespund adevărului, sunt mincinoase și sunt date de către inculpat în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, notând în acest sens că ele se combat de întreaga sistemă de probe analizate mai sus, și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, care integral demonstrează vina lui în comiterea infracțiunii imputate.

În continuare, instanța de apel a specificat că contractul de vânzare-cumpărare nr. 99 din 25.06.2015 a fost încheiat între SRL „Akustik Construction” și SRL „Bahor -Lux” cu privire la achiziționarea materialelor de construcții, iar încheierea contractului de fidejusiune din 25.06.2015, unde administratorul Yavuz Rahmi a fost înregistrat în calitate de fidejutor a avut un rol decisiv la inducerea în eroare a reprezentanților părții vătămate, și anume prin acest contract au și fost camuflate intențiile criminale ale inculpatului Yavuz Rahmi, care nu dorea să-și onoreze obligațiile nici la momentul semnării contractului, nici ulterior.

În același context, instanța de apel a reținut că prima instanță corect a stabilit că obiectul material al infracțiunii de escrocherie reprezintă bunurile materiale ce se constituie din materialele de construcție care au fost achiziționate de către SRL „Akustik Construction” și administratorul Yavuz Rahmi, în calitate de fidejutor, de la SRL „Bahor-Lux” la prețul de 178474 lei.

Instanța de apel a mai indicat că în acțiunile inculpatului Yavuz Rahmi se regăsesc modalitățile de săvârșire a faptei prejudiciabile urmate de cauzarea unui prejudiciu patrimonial efectiv în proporții mari, potrivit laturii obiective a infracțiunii incriminate, deoarece conform materialelor cauzei penale precum și declarațiilor inculpatului, reprezentantului părții vătămate și martorului audiat la urmărirea penală și în prima instanță, se constată cu certitudine că prin acțiunile sale, inculpatul Yavuz Rahmi a cauzat un prejudiciu material părții vătămate SRL „Bahor-Lux” în sumă de 178474 lei, bani pe care inculpatul în calitate de fidejutor și administrator al întreprinderii SRL „Akustik Construction” urma să-i achite pentru materialele de construcție livrate, conform facturilor fiscale, în termenul fixat în contract, însă Yavuz Rahmi, cu bună știință înșelând partea vătămată a obținut

materialele de construcție necesare, asigurând executarea contractului de vânzare-cumpărare din 25.06.2015 cu încheierea contractului de fidejusiune din aceeași dată, oferind încredere părții vătămate cu privire la achitarea tuturor plăților de către compania pe care o administrează, cunoscând cu certitudine că nu va putea să-și onoreze obligația asumată prin contractele din 25.06.2015 și nu va putea achita suma necesară în termenul stabilit de părți.

În același context, instanța de apel a reținut concluzia primei instanțe potrivit căreia, Yavuz Rahmi, activând în funcția de director al SRL „Akustik Construction” din 02.09.2014, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, abuzând de încredere, urmărind satisfacerea interesului său personal și material, acționând cu intenție directă, în perioada 25.06.2015 până la 01.07.2015, a primit de la SRL „Bahor Lux” materiale de construcție în sumă de 178474 lei. La fel, fiind în calitatea de administrator al SRL „Akustik Construction”, Yavuz Rahmi, știind cu certitudine că are o obligație financiară neexecutată față de SRL „Mocan Com” a cesionat acesteia în contul executării datorii existente, executarea lucrării de fațadă a imobilului de pe str. Mihail Sadoveanu 24/6, mun. Chișinău, contractată cu „MNK Construction” SRL și materialele de construcție primite de la SRL „Bahor Lux”.

Astfel, instanța de apel a stabilit că din cele relatate supra se combate argumentul apărării care afirmă existența unor relații civile, iar raporturile juridice civile dintre părți urmează a fi reglementate de legea civilă și nu cad sub incidența legii penale.

Mai mult, instanța de apel a remarcat că intenția inculpatului Yavuz Rahmi în comiterea infracțiunii de escrocherie s-a prefigurat încă în momentul când inculpatul a încheiat cu partea vătămată contractul de vânzare-cumpărare nr. 99 din 25.06.2015 și contractul de fidejusiune din 25.06.2015, fiind conștient că nu-și va putea onora obligațiile în termenul de 30 zile fixat.

Totodată, instanța de apel a notat că s-a confirmat și latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie manifestată prin intenția directă a inculpatului Yavuz Rahmi, urmărind un scop de cupiditate, care dorea și admitea obținerea materialelor de construcție prin înșelăciune și abuz de încredere de la partea vătămată SRL „Bahor-Lux”, inculpatul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile și a dorit în mod conștient, survenirea acestora. Inculpatul a încredințat partea vătămată că va achita prețul în termenul stabilit, cunoscând cu certitudine că compania pe care o administrează, SRL „Akustik Construction”, nu are surse financiare suficiente de a achita marfa solicitată, compania având și alte datorii față de SRL „Mocan Com”, precum și având restanțe neachitate la bugetul de stat, iar în calitate de persoană fizică, inculpatul nu putea să-și asume responsabilitatea de fidejutor, fără a dispune de așa sume mari de bani.

Instanța de apel nu a reținut ca veridică versiunea inculpatului și a apărătorului, că inculpatul nu a avut intenția să înșele partea vătămată, iar inculpatul nu a executat obligațiile contractuale asumate din motiv că nu dispunea de surse financiare necesare, prima tranșă achitată de către beneficiarul lucrărilor de construcție SRL „MNK Construction” fiind retrasă de către Inspectoratul Fiscal de Stat, reținând în acest sens că din start inculpatul Yavuz Rahmi cunoștea despre faptul că situația sa financiară era neprielnică, având mai multe datorii și restanțe, neavând pe contul companiei suma necesară pentru procurarea materialelor de construcție și astfel nu-și va putea asuma angajamentul dat la momentul încheierii tranzacției, precum și lipsa de fundamentare economică și caracterul irealizabil al angajamentului asumat, cu toate acestea prin înșelăciune și abuz de încredere a obținut materiale de construcție de la partea vătămată, în sumă totală de 178 474 lei și pe parcursul unei perioade îndelungate nu a manifestat dorința de a-și executa obligațiile contractuale asumate, mai mult se eschiva de la reprezentantul părții vătămate sub diferite pretexte, prin care tergiversa executarea, nu răspundea la apelurile telefonice, amâna în mod repetat transmiterea banilor, amenința reprezentanții părții vătămate și promitea în continuu că va restitui banii.

Instanța de apel a respins ca nefondate argumentele apelantului precum că prima instanță greșit a constatat că fapta prejudiciabilă comisă de către inculpatul Yavuz Rahmi se caracterizează prin intenție directă față de urmarea prejudiciabilă, în lipsa unui suport probatoriu corespunzător, deoarece asemenea aspecte nu rezultă din conținutul declarațiilor reprezentantului victimei SRL „Bahor-Lux”, Nogai Veaceslav, a martorului Gribinicenco Vladimir, precum și celorlalte probe administrate și că prima instanță a expus însă nu a analizat corespunzător și obiectiv declarațiile reprezentantului victimei SRL „Bahor-Lux”, Nogai Veaceslav și martorului Gribinicenco Vladimir.

În acest sens, instanța de apel a notat că declarațiile reprezentantului părții vătămate Nogai Veaceslav și a martorului Gribinicenco Vladimir sunt consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale și coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești. Aceștia au fost preveniți de răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false, și prin urmare instanța de apel a constatat că nu există temei de a aprecia critic aceste declarații oferite sub jurământ și care corespund adevărului.

La fel, instanța de apel a menționat că potrivit declarațiilor reprezentantului părții vătămate Nogai Veaceslav și a martorului Gribinicenco Vladimir se confirmă că anume inculpatul a solicitat achitarea ulterioară a mărfurilor procurate, invocând necesitatea urgentă a materialelor de construcție pe șantier, iar banii urmând a fi transferați ulterior, conform termenului fixat în contractul de vânzare-cumpărare semnat. Totodată, a fost semnat și contractul de fidejusiune, unde inculpatul Yavuz

Rahmi și-a asumat obligațiile de fidejutor. Conform depozițiilor, aceștia au declarat că au încercat de mai multe ori să i-a legătura cu inculpatul, inclusiv prin telefon, acesta oferind tot felul de pretexte precum că „*nu este în țară*”, „*este ocupat*” sau „*să mai aștepte*”.

Instanța de apel a mai precizat că contrar celor invocate în apelul depus, precum că inculpatul Yavuz Rahmi în calitate de fidejutor nu a fost somat legal de către SRL „Bahor-Lux” cu privire la datoriile SRL „Akustik Construction”, conform declarațiilor reprezentantului părții vătămate Nogai Veaceslav și a martorului Gribinicenco Vladimir, aceștia personal s-au prezentat la adresa indicată în contractul de fidejusiune din str. Igor Vieru, 16, ap. 8, unde au deschis ușa persoane străine și au comunicat că pe acea adresă nu a locuit niciodată Yavuz Rahmi, dar au menționat că pe acea adresă îl caută mai multe persoane în privința datoriilor, inclusiv poliția.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că reprezentantul părții vătămate a încercat de mai multe ori să someze inculpatul cu privire la datoriile companiei pe care o administrează, precum și a sumei pe care urmează să o achite în calitate de fidejutor, însă inculpatul a indicat o adresă greșită în contractul de fidejusiune din 25.06.2015 și în mod repetat se eschiva de la primirea somației sub semnătură.

Totodată, instanța de apel a indicat că faptul obținerii de către inculpat prin înșelăciune și abuz de încredere a mărfurilor, în urma contractului de vânzare-cumpărare încheiat și că până în prezent nu a restituit părții vătămate prejudiciul cauzat, nu a încercat parțial sau eșalonat să restituie suma de bani datorată, denotă faptul că inculpatul are o atitudine iresponsabilă față de patrimoniul altor persoane și față de angajamentele asumate, și din start a admis faptul că nu va achita prețul pentru mărfurile livrate.

La fel, s-a menționat că nu poate fi invocată imposibilitatea făptuitorului de a găsi mijloace materiale pentru a-și îndeplini obligațiile asumate - ca temei de a nu-i fi aplicată răspunderea penală - dacă a manifestat rea-voință sau intenție frauduloasă față de obligațiile asumate în raport cu partea vătămată.

Contrar argumentului apelantului că, potrivit contractului de leasing financiar nr. 1184LMD/2015, părți contractante sunt ÎCS BT Leasing MD SRL în calitate de Locator și SRL „Akustik Construction” în calitate de Locatar și nicidecum nu inculpatul Yavuz Rahmi, instanța de apel a relatat că prima instanță corect a menționat în conținutul sentinței atacate că, deși a avut rulaj în conturile bancare în perioada respectivă, inculpatul nu a dispus achitarea sumei datorate, achiziționând la data de 16.07.2015 un automobil de model BMW 535 de la BT Leasing MD SRL, în valoare de 414 207 lei.

Instanța de apel a apreciat critic argumentul din apel precum că, în cazul în care se relua cercetarea judecătorească, urma a fi stabilit prin proba prezentată de

către apărare că la data de 18.01.2017, de către un reprezentant împuternicit al companiei SRL „Akustik Construction” întru a fi stinsă datoria, a fost achitată suma de 42 332 lei, plată ce a fost acceptată de către SRL „Bahor-Lux”, instanța de apel punctând în acest aspect că pe parcursul urmăririi penale și examinării cauzei în fond, părții vătămate nu i s-a restituit prejudiciul material cauzat, nici parțial, iar achitarea sumei de 42 332 lei în data pronunțării sentinței în privința inculpatului este o măsură de a se eschiva de la răspunderea penală pentru infracțiunea comisă.

Subsidiar instanța de apel verificând ansamblul de probe ce au fost administrate în conformitate cu prevederile de procedură penală, a indicat că nu a depistat careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului.

Referitor la măsura de pedeapsă stabilită, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 61, 75 Cod penal, astfel pedeapsa stabilită își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Yavuz Rahmi, relevând că aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu executare, ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său și siguranța patrimoniului persoanei.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1. Avocatul Bargan Iurie în numele inculpatului Yavuz Rahmi, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și a sentinței primei instanțe, cu dispunerea achitării inculpatului, invocând în argumentare că:

- acțiunile inculpatului Yavuz Rahmi nu au întrunit elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal;

- instanța de apel nu s-a expus în decizia pronunțată asupra tuturor argumentelor invocate de apărător în apelul depus, și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

- prima instanță și instanța de apel au pronunțat o soluție de condamnare neîntemeiată, fără a fi respectate prevederile art. 14 alin. (1), 15, 113 alin. (1) Cod penal;

- instanțele de judecată nu au asigurat examinarea cauzei sub toate aspectele, complet și obiectiv, nu au analizat și apreciat probele prin prisma art. 101 Cod de procedură penală și anume din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor;

- în speță nu a fost constatată existența laturii obiective și subiective a infracțiunii de escrocherie și anume: latura subiectivă - intenția inculpatului Yavuz Rahmi de a dobândi ilicit bunurile părții vătămate prin înșelăciune și abuz de încredere și de a nu realiza angajamentele asumate la momentul semnării contractului de vânzare - cumpărare și de fidejusiune. Latura obiectivă - acțiunile

inculpatului Yavuz Rahmi de sustragere a bunurilor și anume a materialelor de construcție care au fost transmise în temeiul actului juridic de către SRL „Bahor – Lux” către SRL „Akustik Construction”, prin intrarea nemijlocită în posesie. Existența calității de subiect al raportului juridico - civil obligațional a inculpatului Yavuz Rahmi, în cazul apariției și realizării acestuia;

- instanțele inferioare urmau să determine și să motiveze dacă inculpatul Yavuz Rahmi, în calitate de persoană fizică, a fost parte la raportul juridico-obligațional bilateral, dintre SRL „Bahor-Lux” și SRL „Akustik Construction”, ce rezultă din contractul de vânzare cumpărare nr. 99;

- în temeiul prevederilor art. 145 alin. (1) Cod civil și a art. 2 alin. (1) a Legii privind societățile cu răspundere limitată, rezultă că administratorul societății cu răspundere limitată nu poartă răspundere pentru neonorarea obligațiilor ce au fost asumate de către societate în raport cu alți subiecți de drept, iar inculpatul Yavuz Rahmi fiind administrator al întreprinderii SRL „Akustik Construction”, în cadrul raportului juridico-obligațional legat de achiziționarea materialelor de construcții, a acționat din numele și în interesele societății economice;

- partea acuzării pe parcursul urmăririi penale, precum și nici în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță și cea de apel, nu au asigurat de a fi administrate careva probe ce ar dovedi că inculpatul Yavuz Rahmi a acționat în acest caz, în interesul său personal și anume urmărind intenționat de a sustrage bunurile respective;

- potrivit probelor administrate pe caz, se demonstrează evident faptul că prin contractul menționat, obligația de achitare a sumei pentru materialele de construcție eliberate de către întreprinderea SRL „Bahor-Lux”, nu a revenit inculpatului Yavuz Rahmi, ci întreprinderii administrate de către acesta;

- de către acuzare nu a fost probat un element important și anume că inculpatul, la momentul semnării tranzacției de vânzare - cumpărare, a avut intenția de a însuși bunurile și a nu întoarce părții vătămate SRL „Bahor-Lux”, sumele respective adică contravaloarea bunurilor recepționate de către întreprinderea administrată de către acesta SRL „Akustik Construction”;

- deși contractul de fidejusiune stabilește clar că SRL „Bahor – Lux” este obligată să anunțe în scris fidejusalul adică pe inculpatul Yavuz Rahmi, despre neîndeplinirea de către debitor a obligațiilor de plată, această condiție nu a fost îndeplinită, lipsind un asemenea înscris;

- instanțele de judecată au neglijat și au abordat superficial circumstanțe ce relevă prezența relațiilor civile în speță, cum ar fi faptul că la materialele cauzei penale este anexată și a fost examinată în cadrul cercetării judecătorești doar reclamația de plată din 08.09.2015, ce a fost înaintată de către SRL „Bahor – Lux” în adresa SRL „Akustik Construction”. În somația de plată s-a indicat expres despre

datoria existentă a SRL „Akustik Construction” față de SRL „Bahor – Lux”, dar nu a inculpatului Yavuz Rahmi;

- prima instanță urma să stabilească și să pună la baza soluției de achitare a inculpatului Yavuz Rahmi, faptul că în calitatea sa de fidejutor, de facto nici nu poate fi atras la răspundere civilă, deoarece în contractul de fidejusiune nu a fost indicată expres suma maximă pentru care acesta poartă răspundere corespunzătoare, soluție ce urma a fi menținută de instanța de apel. În susținerea celor invocate sunt și prevederile art. 1153 Cod civil, care stabilește că fidejutorul răspunde în toate cazurile doar până la suma maximă menționată în contractul de fidejusiune;

- în speță, existența contractului de vânzare - cumpărare, precum și a celui de fidejusiune, care de altfel au fost indicate în rechizitoriu, confirmă cu certitudine existența unui drept cu caracter civil de care dispune SRL „Bahor – Lux”;

- Curtea Europeană, în cauza Ringvold vs Norvegia din 11.02.2003 a notat că *„...faptul că o lege, care poate permite o cerere de despăgubire în virtutea dreptului cu privire la prejudiciu, include și elemente obiective constitutive ale unei infracțiuni penale, nu reprezintă, în pofida gravității acestei infracțiuni, un motiv suficient pentru a considera ca persoana responsabilă de obligațiile cu caracter civil, să fie acuzată de o infracțiune penală”*;

- prima instanță a ajuns la concluzia că fapta prejudiciabilă comisă de către inculpatul Yavuz Rahmi se caracterizează prin intenție directă față de urmările prejudiciabile, deoarece asemenea aspect nu rezultă din conținutul declarațiilor reprezentantului părții vătămate, Nogai Veaceslav, martorului Gribinicenco Vladimir, precum și celorlalte probe administrate;

- concluzia primei instanțe, suținută de instanța de apel, prin care s-a notat că obiectul material al infracțiunii de escrocherie incriminate inculpatului, l-au format bunurile materiale și anume materialele de construcție care au fost achiziționate de către SRL „Akustik Construction” și administratorul Yavuz Rahmi, în calitate de fidejutor de la SRL „Bahor – Lux” la prețul de 178474 lei, distorsionează evident aspectele de fapt ale cauzei, deoarece Yavuz Rahmi, deși este administrator al întreprinderii, precum și fidejutor, în condițiile descrise mai sus, nu a achiziționat careva materiale de construcție de la SRL „Bahor – Lux”;

- deși a stabilit prin sentință că obiectul material al componentei de infracțiune incriminate inculpatului Yavuz Rahmi reprezintă materialele de construcții, prima instanță a omis a statua că bunurile materiale, niciodată nu au intrat în posesia inculpatului și anume prin realizarea cărorva acțiuni determinate, or, în cazul escrocheriei, masa patrimonială a victimei este diminuată în aceeași - proporție în care sporește masa patrimonială a făptuitorului. În speță, masa patrimonială a inculpatului Yavuz Rahmi nu a sporit, ca rezultat al încheierii și executării

contractului de vânzare - cumpărare a materialelor de construcție nr. 99 din 25.06.2015;

- prima instanță și cea de apel au trecut în umbră și un alt argument al părții apărării și anume că în speță a existat un risc întemeiat cu privire la acordarea de către întreprinderea „Bahor-Lux” a materialelor de construcție cu achitare ulterioară, risc, care în cunoștință de cauză și l-a asumat;

- s-a indicat în sentință și în decizia pronunțată, că deși a avut rulaj în conturile bancare în perioada respectivă, inculpatul nu a dispus achitarea sumei datorate, achiziționând la data de 16.07.2015 un automobil de model BMW 535 de la BT Leasing MD SRL, în valoare de 414 207 lei, prin ce prima instanță și cea de apel și la acest capitol au distorsionat realitatea, deoarece potrivit contractului de leasing financiar nr. 1184LMD/2015, părți contractante sunt ÎCS BT Leasing MD SRL în calitate de Locator și „Akustik Construction” SRL în calitate de Locatar și nu inculpatul Yavuz Rahmi;

- prima instanță și cea de apel având pe rol această cauză penală, prin soluția dispusă și menținută au substituit instanța civilă, care urma să soluționeze aspectele litigioase legate de neachitarea datoriei de către întreprinderea SRL „Akustik Construction”, administrată de către inculpatul Yavuz Rahmi;

- în speță, instanțele de judecată au omis a supune unei analize detaliate aspectele de drept care au fost invocate de către partea apărării, deși acestea au fost pertinente, concludente și utile cauzei, limitându-se să preia poziția incriminatorie a acuzatorului de stat;

- instanța de apel, prin decizia pronunțată urma a răspunde argumentat și punctual la toate argumentele, criticile și mijloacele de apărare invocate de către partea apărării, în cererea de apel ce a fost depusă;

- prima instanță neîntemeiat nu a examinat cererea de reluare a cercetării judecătorești, ce a fost depusă de către apărare cu respectarea prevederilor procesual - penale, fapt prin care nu a asigurat respectarea dreptului inculpatului la un proces echitabil;

- în cazul în care se relua cercetarea judecătorească, urma a fi stabilit prin proba prezentată de către apărare că la data de 18.01.2017, de către un reprezentant împuternicit al companiei SRL „Akustik Construction” întru a fi stinsă datoria existentă a fost achitată suma de 42 332 lei, plată ce a fost acceptată de către SRL „Bahor-Lux”. Instanța de apel, în mod superficial a examinat acest aspect și la rândul său a evitat de a menționa că în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, au mai fost achitate sume întru a fi stinsă datoria existentă a întreprinderii SRL „Akustik Construction” față de SRL „Bahor Lux” și anume suma de 50 000 lei. Acest fapt se confirmă prin chitanța la dispoziția de încasare a numerarului nr. 7 din data de 03.04.2017 - care a fost anexată la materialele cauzei penale în instanța de apel;

- reprezentantul părții vătămate SRL „Bahor-Lux”, pe parcursul examinării cauzei penale în apel, a depus o cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în lipsă, indicând expres că datoria către SRL „Akustik Construction” a fost achitată parțial.

6.2. Avocatul Negura Ion în numele inculpatului Yavuz Rahmi, care, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și a sentinței primei instanțe, cu pronunțarea unei noi decizii prin care să fie dispusă achitarea inculpatului de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, din motivul lipsei faptei infracțiunii, invocând argumente similare cu cele descrise la pct. 6.1. a prezentei decizii și că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel;
- nu au fost întrunite elementele infracțiunii;
- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;
- inculpatul Yavuz Rahmi urmează să fie achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, fiind prezente relații civile legate de executarea obligațiilor ce rezultă din contractul de vânzare-cumpărare a materialelor de construcție ce au fost încheiate între doi agenți economici;
- la caz sunt aplicabile prevederile art. 1 Protocolul nr. 4 al CEDO, potrivit cărora nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală.

6.3. Avocatul Babără Marian în numele inculpatului Yavuz Rahmi, care indică temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală și solicită casarea acesteia, și a sentinței primei instanțe, cu dispunerea achitării inculpatului de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, invocând că:

- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței;
- fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii;
- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;
- argumentele apărării și probele materiale administrate în instanța de apel au fost lăsate fără o apreciere justă, fără a mai fi audiați suplimentar reprezentantul părții vătămate și martorul;
- constatarea primei instanțe și a celei de apel în partea calificării juridice a actelor și acțiunilor inculpatului contravin flagrant normei penale materiale și a practicii judiciare relevante;
- în fapt este prezentă o condamnare penală pentru neachitarea unor datorii, ceea ce este expres interzis prin CEDO și legislația națională;

- în dosar există contracte valabile, facturi fiscale valabile, scrisori de corespondență prin care se confirmă și recunoaște existența unor obligații nestinse ale unui SRL față de alt SRL, probe care erau suficiente pentru inițierea unui proces civil privind încasarea sumelor datorate, fără a exista vreun impediment în inițierea acestei cauze civile, în cadrul căreia, prin prisma instituției de garant al executării corespunzătoare a obligațiilor asumate, urma să fie atras ca pârât și inculpatul;

- faptele imputate nu pot forma componenta infracțiunii de escrocherie, care presupune existența unei intenții din partea făptuitorului de a nu achita datoriile, sau primirea acestor bunuri prin modalități ce exclud posibilitatea păgubitului de a recupera aceste sume de bani. În cauza dată se face referire la contracte civile, care nu au fost anulate, fiind de la sine de înțeles că este vorba despre niște relații civile, în cadrul cărora nu are cum și pentru ce să se implice organul de urmărire penală. Starea de fapt reală este una cu totul alta decât cea indicată de organul de urmărire penală și de instanțele de judecată;

- în cauza dată lipsesc atât latura obiectivă cât și intenția lui Yavuz Rahmi de a comite o infracțiune;

- este necesar ca instanțele judecătorești să ia în considerare că în cazul escrocheriei, victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere, însă nici procurorul și nici instanțele nu au constatat nici înșelăciune și nici abuz de încredere în acțiunile SRL „Akustik Construction” și nici ale inculpatului;

- primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat, însă nici acuzarea și nici instanțele nu au constatat existența acestei intenții;

- în speță sunt aplicabile hotărârile CtEDO Grădinar vs. Moldova din 08 aprilie 2008 și Vetrenco c. Moldovei, sub aspectul omisiunii de a da răspuns la argumentele invocate de partea apărării și motivării insuficiente a hotărârilor judecătorești;

- la caz sunt aplicabile prevederile art. 1 Protocolul nr. 4 al CEDO, potrivit cărora nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală.

7. La recursurile ordinare declarate, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care a pledat pentru inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, menționând că motivele invocate în recursuri au constituit deja obiect de examinate în instanța de apel, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de

condamnare nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei și hotărârea contestată conține motive legale pe care se bazează soluția.

8. Cu referire la recursurile ordinare declarate de către avocații Bargan Iurie și Negura Ion în numele inculpatului Yavuz Rahmi:

Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, ținând seama de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recurs ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recurenții indică prezența temeiurilor de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, și anume cazurile când *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită”*.

Verificând legalitatea hotărârilor atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurenți nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

În privința temeiului de recurs invocat de recurenți, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, sub aspectele că *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”*, precum și criticile înaintate în susținerea acestora *„în speță instanțele de judecată au omis a supune unei analize detaliate aspectele de drept care au fost invocate de partea apărării, deși acestea au fost pertinente, concludente și utile cauzei, limitându-se să preia poziția acuzatorului de stat”*, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, nefiind identificate careva circumstanțe care ar justifica incidența temeiului invocat, dat fiind faptul că, instanța de apel, la

judicarea apelului și adoptarea deciziei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate în apel, soluția instanței de apel fiind bazată pe un cumul de probe, cercetat în prima instanță, verificat și apreciat just prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din ce rezultă că prin decizia instanței de apel corect a fost menținută sentința privind condamnarea inculpatului Yavuz Rahmi în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, iar instanța de recurs ordinar nu identifică temeiuri de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele invocate.

Ce ține de alegațiile recurenților, precum că *„prima instanță și instanța de apel au pronunțat o soluție de condamnare neîntemeiată, fără a fi respectate prevederile art. 14 alin. (1), 15, 113 alin. (1) Cod penal”*, Colegiul penal atestă că reprezintă opinia subiectivă a recurenților, ce nu poate fi acceptată, or din conținutul sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel, reiese că ambele instanțe ierarhic inferioare la adoptarea soluției au respectat atât normele penale cât și cele procesual penale, fără a admite careva încălcări.

La fel, ce ține de argumentele recurenților, prin care aceștia își manifestă dezacordul cu aprecierea probelor de către prima instanță și instanța de apel, descrise și în pct. 5 a prezentei decizii, Colegiul penal reține că nu pot fi acceptate, din considerentul că acestea nu constituie temeiuri de recurs, or, conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept esențiale comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs ordinar nu consideră necesar de a da o nouă apreciere probelor administrate la speța dată, ce este de competența exclusivă a primei instanțe și a instanței de apel, iar instanța de recurs ca instanță ierarhic superioară, examinează cauza doar sub aspectul prezenței erorilor de drept comise de prima instanță și cea de apel la judecarea cauzei.

Cât privește motivul invocat de recurenți, că instanțele inferioare urmau să determine și să motiveze dacă inculpatul Yavuz Rahmi, în calitate de persoană fizică, a fost parte la raportul juridico-obligațional bilateral, între SRL „Bahor-Lux” și SRL „Akustik Construction”, ce rezultă din contractul de vânzare-cumpărare nr. 99, Colegiul penal conchide că este neîntemeiat, or din materialele cauzei rezultă cert, că ambele instanțe ierarhic inferioare just au determinat faptul că inculpatul Yavuz Rahmi fiind administratorul persoanei juridice SRL „Akustik Construction”, în calitate de persoană fizică s-a alăturat la raportul juridic menționat de recurenți, anume în urma încheierii contractului de fidejusiune din 25.06.2015 (f.d. 48, vol. I), prin care s-a obligat ca fidejutor, să răspundă solidar cu debitorul – SRL „Akustik Construction” în fața creditorului – SRL „Bahor-Lux”, pentru onorarea obligațiilor aferente contractului de vânzare-cumpărare nr. 99 din 25.06.2015, încheiat între creditor și debitor, fapt ce a contribuit la crearea unei imagini credibile creditorului-

SRL „Bahor-Lux”, că obligațiile contractuale ce rezultă din contractul de vânzare-cumpărare nr. 99 din 25.06.2015, vor fi executate cu bună-credință de debitorul – SRL „Akustik Construction”, administratorul căruia era inculpatul Yavuz Rahmi.

Totodată, în același context se resping și alegațiile recurenților, precum că *„administratorul societății cu răspundere limitată nu poartă răspundere pentru neonorarea obligațiilor ce au fost asumate de către societate în raport cu alți subiecți de drept, iar obligația de achitare a sumei pentru materialele de construcție oferite de către SRL „Bahor-Lux”, nu a revenit inculpatului Yavuz Rahmi, dar întreprinderii administrate de acesta”*, or, după cum s-a menționat supra, inculpatul și-a asumat răspunderea solidară pentru obligațiile persoanei juridice pe care o administra, anume prin încheierea contractului de fidejusiune nominalizat.

La același capitol, e esențial de menționat și în privința argumentului recurenților ce indică că *„instanța urma să stabilească în temeiul art. 1153 Cod civil și să pună la baza soluției de achitare, faptul că inculpatul Yavuz Rahmi în calitatea sa de fidejutor, de facto nu putea fi atras la răspundere civilă, deoarece în contractul de fidejusiune nu a fost indicată suma maximă pentru care acesta poartă răspundere corespunzătoare”*, că constituie o interpretare subiectivă a circumstanțelor cauzei, ce nu e relevantă în speța dată, or inculpatul Yavuz Rahmi prin contractul de fidejusiune s-a obligat să răspundă solidar cu debitorul în fața creditorului pentru onorarea obligațiilor aferente din contractul de vânzare cumpărare, contract în care a fost specificată că suma mărfurilor livrate se va indica în factura fiscală, fapt ce a fost realizat în speță.

Cât privește critica recurenților că *„prima instanță și instanța de apel au trecut în umbră și un alt argument al părții apărării că în speță a existat un risc întemeiat cu privire la acordarea de către întreprinderea „Bahor-Lux” a materialelor de construcție cu achitarea ulterioară, risc, care în cunoștință de cauză și l-a asumat”*, Colegiul penal atestă că este irelevantă, ori este cert faptul că la încheierea contractului de vânzare-cumăpărare, SRL „Bahor Lux”, s-a bazat pe buna credință a administratorului SRL „Akustik Construction” - inculpatului Yavuz Rahmi, care în vederea creării unei imagini credibile a acțiunilor sale, a încheiat contractul de fidejusiune ce a dus în eroare și înșelat administratorul SRL „Bahor-Lux”, fapt reținut just de instanțele ierarhic inferioare.

Cu referire la motivul specificat de recurenți, precum că *„instanțele de judecată au indicat în sentință și decizie că, deși a avut rulaș în conturile bancare în perioada respectivă, inculpatul nu a dispus achitarea sumei datorate, dar a achiziționat la 16.07.2015 un automobil de model BMW 535 de la BT Leasing MD SRL, în valoare de 414207 lei, prin ce prima instanță și instanța de apel au distorsionat realitatea, deoarece inculpatul Yavuz Rahmi nu a fost parte în contractul de leasing financiar nr. 1184LMD/2015, părțile contractante fiind ÎCS*

BT Leasing MD SRL în calitate de locator și SRL „Akustik Construction” în calitate de locatar”, Colegiul penal menționează că nu se acceptă, or concluzia instanțelor de judecată este just întemeiată pe faptul că inculpatul Yavuz Rahmi fiind administratorul SRL „Akustik Construction”, era persoana care gestiona cu mijloacele financiare aflate în conturile persoanei juridice administrate de acesta, coordona și dispunea încheierea contractelor din numele persoanei juridice, respectiv cunoștea de obligația deja asumată de către persoana juridică în urma încheierii contractului de vânzare-cumpărare nr. 99 din 25.06.2015, și că această obligație urma a fi executată în termen de 30 de zile din momentul livrării mărfurilor, contrar acestor circumstanțe, fiind în cunoștință de cauza că persoana juridică are obligații contractuale neexecutate, acesta a dispus din numele SRL „Akustik Construction” încheierea contractului de leasing menționat în speță, fapt ce de instanțele inferioare corect a fost reținut ca un criteriu ce demonstrează intenția inculpatului Yavuz Rahmi de a nu-și onora obligațiile asumate prin contractul de vânzare cumpărare și cel de fidejusiune față de SRL „Bahor-Lux”, relații civile apărute inițial trecând inclusiv datorită acestei circumstanțe în sfera penalului.

La fel, în privința alegațiilor menționate de recurenți, precum că: „prima instanță neîntemeiat nu a examinat cererea de reluare a cercetării judecătorești, ce a fost depusă de apărare cu respectarea prevederilor procesual penale, fapt prin care nu a asigurat respectarea dreptului inculpatului la un proces echitabil, or în cazul în care se relua cercetarea judecătorească, urma a fi stabilit prin proba prezentată de către apărare că la data de 18.01.2017, de către un reprezentant împuternicit al companiei SRL „Akustik Construction” întru a fi stinsă datoria existentă a fost achitată suma de 42 332 lei, plată ce a fost acceptată de către SRL „Bahor-Lux”. Instanța de apel, în mod superficial a examinat acest aspect și la rândul său a evitat de a menționa că în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, au mai fost achitate sume întru a fi stinsă datoria existentă a întreprinderii SRL „Akustik Construction” față de SRL „Bahor-Lux” și anume suma de 50 000 lei. Acest fapt se confirmă prin chitanța la dispoziția de încasare a numerarului nr. 7 din data de 03.04.2017 - care a fost anexată la materialele cauzei penale în instanța de apel”, Colegiul penal notează că se resping ca nefondate, or circumstanțele menționate de recurenți nu constituie încălcări ce ar leza dreptul inculpatului Yavuz Rahmi la un proces echitabil, or faptul restituirii parțiale a prejudiciului cauzat prin infracțiune, deja doar în faza judecării cauzei, nu exclude faptul săvârșirii infracțiunii de escrocherie de către inculpatul Yavuz Rahmi, dar confirmă concluzia instanței de apel relevată de aceasta în decizia sa (f.d. 112, vol. III), și anume că prin acest mod inculpatul încerca să se eschiveze de la răspunderea penală pentru fapta comisă.

În recursuri se mai invocă alegațiile precum că în speță sunt aplicabile prevederile protocolului adițional nr. 4 la Convenția Europeană a drepturilor omului,

nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în stare să execute o obligație contractuală și că la caz este incidentă constatarea CtEDO în cauza Ringvold vs. Norvegia din 11.02.2003, în privința căror Colegiul penal conchide că nu sunt întemeiate și nu sunt relevante pentru speța dată, deoarece constituie opinia subiectivă a recurenților, or această situație prevăzută de Convenție este valabilă doar în cazul în care părțile unui acord sau contract acționează cu bună credință, or ca urmare a acțiunilor de dobândire a bunurilor părții vătămate de către inculpat prin abuz de încredere și înșelăciune, nu poate fi negat faptul exproprierii arbitrare a părții vătămate de către inculpat de materialele de construcție și eschivării repetate a ultimului de la achitarea contravalorii stabilite prin contract a acestor bunuri, iar prima instanță în sentință (f.d. 23, vol. III) și instanța de apel în decizia sa (f.d. 108-109, vol. III) corect au reținut că inculpatul Yavuz Rahmi, prin acțiunile sale a cauzat un prejudiciu material părții vătămate SRL „Bahor-Lux”, în sumă de 178474 lei, bani pe care inculpatul în calitate de fidejutor și administrator al SRL „Akustik Construction”, urma să-i achite pentru materialele de construcție livrate conform facturilor fiscale, în termenul indicat în contract, însă inculpatul Yavuz Rahmi, cu bună știință a înșelat partea vătămată și a obținut materialele de construcție necesare, asigurând executarea contractului de vânzare-cumpărare prin încheierea contractului de fidejusiune, deși cunoștea cu certitudine că nu-și v-a putea onora obligațiile asumate, argumente ce sunt acceptate și însușite de instanța de recurs ordinar, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Totodată, instanța de recurs ordinar statuează că asemenea comportament este inadmisibil în cadrul unor raporturi juridice civile, unde părțile trebuie să se comporte cu bună credință și în limitele legii, adică, după cum rezultă din constatările instanțelor ierarhic inferioare, bazate de cumulul de probe administrat, cercetat și verificat de acestea în prezenta cauză penală, că inculpatul după primirea materialelor de construcție, la data convenită pentru achitarea contravalorii acestora, nu a făcut acest lucru, eschivându-se repetat pe o perioadă mare de timp, tergiversând executarea obligațiilor asumate atât de persoana juridică pe care o administra, cât și personal ca fidejutor, comunicând părții vătămate diferite pretexte prin care încerca să-și motiveze acțiunile de neachitare a plăților cu scopul de a duce partea vătămată în eroare. Totodată, se mai reține că inculpatul Yavuz Rahmi fiind conștient că persoana juridică pe care o administra are obligații contractuale

neexecutate, acesta din numele acesteia a mai dispus și încheierea contractului de leasing financiar, în vederea procurării unui automobil, astfel, în aceste circumstanțe se atestă cu certitudine că acțiunile inculpatului au depășit limitele cadrului civil, trecând în sfera penalului.

În acest sens, se notează faptul că limita între un acord civil și o componentă de infracțiune este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin abuz de încredere și înșelăciune, elemente a laturii subiective ce au fost determinate just de instanțele ierarhic inferioare în urma aprecierii cumulului de probe administrat la cauza penală.

În aceeași ordine de idei, în privința temeiului de recurs invocat de recurenți, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. (8) Cod de procedură penală, în sensul că „*nu au fost întrunite elementele infracțiunii*”, precum și argumentele menționate de aceștia în susținerea acestui temei, că în speță nu a fost constatată latura subiectivă și obiectivă a infracțiunii incriminate prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, incriminată inculpatului Yavuz Rahmi, în speță fiind prezente relații civile, nefiind săvârșită o infracțiune, fapt confirmat prin prezența contractelor de vânzare-cumpărare și de fidejusiune, Colegiul penal atestă că nu se confirmă în speța dată, deoarece incidența acestui temei, precum și motivele invocate de recurenți în acest sens constituie o interpretare proprie de către recurenți a circumstanțelor cauzei, ce contravine materialelor cauzei, or faptul încheierii contractelor menționate reprezintă modalitatea și mijloacele prin care inculpatul Yavuz Rahmi a înșelat partea vătămată și abuzat de încrederea acesteia în vederea dobândirii ilicite a materialelor de construcție specificate în contract, cu eschivarea ulterioară de la achitarea contravolului acestora și neexecutarea obligațiilor contractuale.

La același capitol, se relevă că prima instanță în sentință (f.d. 23-24, vol. III), iar instanța de apel în decizie (f.d. 107-112, vol. III), corect au constatat că în acțiunile inculpatului Yavuz Rahmi sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, - latura obiectivă sub aspectul dobândirii bunurilor părții vătămate prin abuz de încredere și prin înșelăciune, precum și latura subiectivă manifestată prin intenție directă și scopul de cupiditate a inculpatului, care de la bun început conștientiza imposibilitatea de a onora obligațiile asumate în numele său prin contractul de vânzare-cumpărare încheiat între persoana juridică pe care o reprezenta - SRL „Akustik Construction” cu SRL „Bahor-Lux”, precum și asumate personal de către inculpat prin încheierea concomitentă a contractului de fidejusiune, ulterior acesta eschivându-se repetat de la achitarea valorii materialelor de construcție livrate conform contractului de către SRL „Bahor-Lux”, cu invocarea diferitor motive privind neonorarea obligațiilor asumate personal în calitate de fidejutor, fiind indicat intenționat în contractul de fidejusiune o adresă

greșită la care ar fi domiciliat inculpatul, la care însă acesta nu locuia, fiind elucidat astfel clar scopul inculpatului de a înșela partea vătămată, iar temeuri de a pune la îndoială aceste constatări instanța de recurs ordinar nu identifică, or acestea sunt bazate corect pe cumulul de probe administrat la cauza penală, cercetate în prima instanță și verificate în ședința instanței de apel, descris și în pct. 5 a prezentei decizii, analizat și apreciat de către ambele instanțe de fond, prin prisma art. 100, 101 Cod de procedură penală, din punct vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

La fel, ce ține de alegația recurentului, că *„deși prin sentință s-a stabilit că obiectul material al componenței de infracțiune incriminate inculpatului Yavuz Rahmi, reprezintă materialele de construcții, s-a omis a statua că aceste materiale de construcție niciodată nu au intrat în posesia lui, or în cazul escrocheriei masa patrimonială a victimei este diminuată în aceeași proporții în care sporește masa patrimonială a făptuitorului, iar Yavuz Rahmi, deși este administrator al întreprinderii, precum și fidejutor, nu a achiziționat careva materiale de construcție de la SRL „Bahor-Lux”*, Colegiul penal atestă că este inadmisibilă, or instanțele ierarhic inferioare just au reținut că acesta a utilizat aceste materiale de construcție obținute prin înșelăciune și abuz de încredere de la SRL „Bahor-Lux” în interese personale, în vederea executării lucrărilor de fațadă a imobilului de pe str. Mihail Sadoveanu 24/6, mun. Chișinău, conform obligațiilor asumate anterior de persoana juridică pe care o administra SRL „Akustik Construction” față de SRL „Mocan Com” și SRL „MNK Construction”, inculpatul fiind fondator cu cota – 100% la SRL care o administra (f.d. 114, vol. I).

Ce ține de temeiul de recurs specificat în recursul ordinar declarat de avocatul Negura Ion în numele inculpatului, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, cazul când *„faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”*, Colegiul penal statuează că din conținutul recursului declarat de recurent, nu este prezent nici un argument în privința confirmării temeiului dat, la fel, în urma examinării materialelor cauzei, nu s-au identificat careva circumstanțe care ar cădea sub incidența acestui temei de recurs și ar fi constituit motiv de casare, astfel acesta a fost indicat pur declarativ, iar instanța de apel corect în decizia sa, a menținut încadrarea juridică efectuată de către prima instanță a acțiunilor inculpatului Yavuz Rahmi, în baza art. 190 alin. (4) Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurenți ce ar fi afectat hotărârile atacate sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către prima instanță și instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursurile ordinare declarate de către avocații Bargan Iurie și Negura Ion în numele inculpatului sunt inadmisibile fiind vădit neîntemeiate.

9. Cu referire la recursul ordinar declarat de către avocatul Babără Marian în numele inculpatului Yavuz Rahmi:

Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut prevăzute de art. 429 și art. 430 Cod de procedură penală.

Reglementarea dreptului de a declara recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel reprezintă, din partea titularului, atât un drept procesual de dezvoltare a atribuțiilor prevăzute de lege, cât și o obligație de a formula cererea respectivă în strictă conformitate cu cerințele stipulate în art. 427, 429, 430 Cod de procedură penală.

Din conținutul prevederilor art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, rezultă că recursul se depune de persoanele menționate în art. 421 și trebuie să fie motivat.

În temeiul art. 421 Cod de procedură penală, raportat la art. 401 alin. (2), titularul dreptului de recurs în numele persoanelor menționate în alin. (1), pct. 2)-4) art. 401 Cod de procedură penală, adică a inculpatului poate fi apărătorul împuternicit în modul prevăzut de lege (prin mandat).

Potrivit prevederilor art. 67 alin. (2), (3) Cod de procedură penală, avocatul capătă calitatea de apărător din momentul în care și-a asumat angajamentul de a apăra interesele persoanei în cauză, cu consimțământul acesteia, iar conform dispozițiilor stipulate în art. 70 alin. (1) pct. 1), alin. (7) pct. 3) Cod de procedură penală, avocatul ales poate fi admis în procesul penal în calitate de apărător la invitația bănuitului, învinuitului, inculpatului, reprezentantului legal al acestuia, precum și la solicitarea altor persoane cu consimțământul persoanelor interesele cărora urmează să le apere. Pentru confirmarea calității împuternicirilor sale, apărătorul prezintă instanței mandatul biroului de avocați sau un alt document care îi confirmă împuternicirile.

Prin urmare, avocatul declarând recurs ordinar în numele inculpatului împotriva deciziei instanței de apel, urmează să anexeze la recurs mandatul, care trebuie completat în corespundere cu cerințele expuse în Hotărârea Guvernului nr.158 din 28 februarie 2013 cu privire la aprobarea formularului și modului de utilizare a mandatului avocatului și al avocatului stagiar, cu modificările ulterioare.

Astfel, Colegiul penal, notează că deși în recursul ordinar declarat de avocatul Babără Marian în numele inculpatului, se indică că „*mandatul se află la dosar*”, în

urma verificării materialelor cauzei penale, se atestă că un asemenea mandat care să-i confirme împuternicirile, lipsește la materialele prezentei cauze penale.

În consecință, în baza celor expuse supra Colegiul penal constată că recursul ordinar declarat de avocatul Barbără Marian în numele inculpatului Yavuz Rahmi, nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut, prevăzute de art. 429 și 430 Cod de procedură penală, nefiind confirmate împuternicirile acestuia prin mandat, motiv din care recursul urmează a fi declarat ca inadmisibil.

10. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2017, în cauza penală privindu-l pe **Yavuz Rahmi XXXXXX**, de către:

- avocații Bargan Iurie și Negura Ion în numele inculpatului Yavuz Rahmi, ca fiind vădit neîntemeiate;

- avocatul Babără Marian în numele inculpatului Yavuz Rahmi, din motiv că nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **16 noiembrie 2017**.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Timofti Vladimir

Toma Nadejda